

BEROEPS- BELANGEN

OMZETBELASTING

Mededeeling

Bij de contrôle door de commiezen van de Directe Belastingen uitgeoefend op de aangifte van de omzetbelasting door tandartsen is veelal medegedeeld, dat wij verplicht zouden zijn volgens artikel 23 van de Wet tot het bijhouden van een register, waarin de facturen vermeld zijn die van een zegel van de omzetbelasting moeten zijn voorzien.

Naar aanleiding hiervan heeft ondergeteekende zich tot het Ministerie van Financiën gewend met het verzoek de tandartsen van deze verplichting te willen vrijstellen, aangezien enerzijds het nauwkeurig bijhouden van zulk een register een vakkundige boekhouding vereischt welke in de meeste praktijken niet zal kunnen worden gevonden en ook omdat het voor de contrôle van de prothese belasting volkomen illusoir is, daar de betreffende rekeningen (goud, rubber of anderszins) slechts gedeeltelijk voor de prothese gebruikt worden en derhalve niets zouden bewijzen. Hij kreeg thans van het Ministerie bericht dat het aan dit verzoek heeft voldaan en dat aan de Inspecteuren van Invoerrechten en Accijnzen hiervan mededeeling is gedaan.

De tandarts behoeft dus voortaan een dergelijk register *niet* bij te houden.

4 April 1936.

NORD.

TANDHEELKUNDIGE OVERTREEDT ZIJN
BEVOEGDHEID

Veroordeeld in hoogste instantie

Afschrift

DE HOOGHE RAAD DER NEDERLANDEN,

Op het beroep van Paulus Johannes Schetselaar, tandheekundige, geboren 4 Februari 1888 te *Gorinchem*, wonende aldaar, requirant van cassatie tegen een te zijnen laste gewezen vonnis van de Arrondissements-Rechtbank te *Dordrecht* van den achtsten November 1935 waarbij, in hooger beroep, met vernietiging van eene door het Kantongerecht te *Gorinchem* op 21 Mei 1935 gedane uitspraak, requirant, ter zake van „het niet toegelaten tot de uitoefening van een beroep, waartoe de wet eene toelating vordert, buiten noodzaak dat beroep uitoefenen”, met aanhaling van de artikelen 436, 23 van het Wetboek van Strafrecht, is veroordeeld tot eene geldboete van vijf gulden en vijf dagen vervangende hechtenis;

Gehoord het verslag van den Raadsheer Taverne;

Gezien de insinuatie, namens den Procureur-Generaal aan den requirant beteekend, ter kennisgeving van den dag, voor de behandeling dezer zaak bepaald;

Gelet op de middelen van cassatie, namens den requirant voorgesteld bij pleidooi:

A. Schending althans verkeerde toepassing van artikel 436 alinea 1 en 2 van het Wetboek van Strafrecht;

B. Schending althans verkeerde toepassing van het enig artikel der Wet van 29 Juni 1925, Staatsblad no. 282, het enig artikel der Wet van 30 December 1926, Staatsblad no. 454, en de artikelen 1, 2, 3 der Wet van 18 Mei 1929, Staatsblad no. 257;

Gehoord den Advocaat-Generaal Wijnveldt, namens den Procureur-Generaal, in zijne conclusie, strekkende tot verwerping van het ingestelde beroep;

Ten aanzien van de middelen van cassatie:

Overwegende dat bij het bestreden vonnis, overeenkomstig de dagvaarding, ten laste van requirant is bewezen verklaard, met qualificatie en strafoplegging als voormeld:

„dat hij op of omstreeks 9 Februari jongstleden te Werkendam niet toegelaten tot de uitoefening der geneeskunst, noch tot die der tandheelkunde hier te lande, tot de uitoefening van welke beroepen de wet eene toelating vordert — hij, verdachte was slechts bevoegd tot het uitoefenen van de volledige tandprothese als beroep — buiten noodzaak de tandheelkunde als bedrijf heeft uitgeoefend;

Op het spreekuur of de zitting die hij verdachte, aldaar hield ten huize van Van Breugelen aan de Hoogstraat, vervoegde zich alstoen Leendert van der Wiel te Werkendam met klachten over kiespijn, waarop hij, verdachte, de pijnlijke kies in behandeling heeft genomen en die gedeeltelijk heeft getrokken, voor welke behandeling Van der Wiel f 1.50 moest betalen, terwijl over het aanschaffen van kunststanden of kunstgebitten door hem, Van der Wiel, in het geheel niet is gesproken;”

Overwegende dat de Rechtbank, naar aanleiding van het namens requirant gevoerd verweer, dat verdachte, ook zonder over het aanschaffen van kunststanden of van een kunstgebit met den door hem behandelde patient te spreken, waar hij bevoegd was tot het uitoefenen van de volledige tandprothese, bevoegd was een zieke kies zonder meer te trekken, en dat, wanneer zulks onjuist mocht zijn, verdachte in ieder geval slechts zijn bevoegdheid zou hebben overschreden, in welk geval hij zou begaan hebben de overtreding van artikel 436, 2e lid van het Wetboek van Strafrecht, het begaan van welke overtreding aan verdachte echter niet is ten laste gelegd, heeft overwogen:

„dat dit betoog in zijne beide onderdeelen faalt; dat de Rechtbank toch onder het uitoefenen der volledige tandprothese niet anders vermag te verstaan dan het uitoefenen der tandprothese, hetgeen beteekent: het verleenen van tandheelkundigen raad of bijstand ten einde zieke of niet meer aanwezige tanden te vervangen door kunststanden of kunstgebitten, zoo noodig na het daartoe geschikt maken van den mond der patienten;

dat hieruit volgt, dat verdachte in het onderhavige geval slechts dan de kies mocht trekken, indien en voor zoover daarbij vaststond, dat hij zulks deed om den mond geschikt te maken voor

voormelde vervanging, waaromtrent voorafgaand overleg met en toestemming van den patient noodzakelijk is; dat ook hier niet gesproken kan worden van overschrijding der bevoegdheid door verdachte, daar deze, gelijk uit het vooroverwogene volgt, in het geheel niet bevoegd was om zonder zoodanig overleg met of toestemming van den patient, kiezen te trekken;

Overwegende dat de namens requirant voor de Rechtbank gevoerde weren, zij het in omgekeerde volgorde, bij de toelichting tot de cassatiemiddelen zijn herhaald;

Overwegende dienaangaande:

dat de dagvaarding aan requirant ten last legt, dat hij buiten noodzaak de tandheelkunst, tot uitoefening waarvan de wet eene toelating vordert, als bedrijf heeft uitgeoefend, hoewel hij daartoe niet bevoegd was, waardoor dus duidelijk aan requirant wordt verweten, dat hij heeft gepleegd eene handeling omschreven in artikel 436, *eerste* lid van het Wetboek van Strafvordering en niet eene handeling als waartegen in artikel 436 *tweede* lid eene voorziening is getroffen;

dat hiertegen niet afdoet de omstandigheid, dat de tandprothese als onderdeel van de tandheelkunst kan gerekend worden te behooren tot de tandheelkunst en in ruimen zin tot de geneeskunst — in welk verband dan namens requirant is betoogd, dat deze, indien hij al verder zou zijn gegaan dan waartoe hij bevoegd was, de grenzen van zijne gedeeltelijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en geneeskunst, immers der tandprothese, zoude hebben overschreden (artikel 436, *tweede* lid) — daar immers in de telastelegging duidelijk tot uitdrukking komt, dat requirant, in de uitoefening van zijn beroep, eene handeling heeft verricht, waartoe alleen een tandarts en een arts bevoegd waren (artikel 436, *eerste lid*), al moge dan ook daarin liggen opgesloten, dat requirant eene handeling heeft verricht, welke, volgens de telastlegging valt buiten de volledige tandprothese, tot uitoefening waarvan requirant bevoegd was, op welke „overschrijding”, de telastlegging nu eenmaal niet steunt;

Overwegende dat middel *A* derhalve ongegrond is;

Overwegende dat ook middel *B* niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende immers, dat onder tandprothese of volledige tandprothese nimmer kan vallen iets, dat met kunststanden of een kunstgebit niets heeft uit te staan, gelijk hier is ten laste gelegd en bewezen verklaard, nu requirant een kies gedeeltelijk heeft getrokken, zonder dat, door den patient over het aanschaffen van kunststanden is gesproken, waarmede voldoende duidelijk tot uitdrukking is gekomen, dat requirant niets anders heeft gedaan

dan eene pijnlijke kies in behandeling nemen, zonder eenig verband met tandprothese; dat dus niet nader behoeft te worden ingegaan op de overweging van het bestreden vonnis betreffende het voorafgaand overleg met en de toestemming van den patient, welke overweging bij de toelichting van het middel namens requirant is bestreden;

Overwegende dat namens requirant nog is aangevoerd, dat het voor de in deze zaak te geven beslissing, niet aankomt op de vraag, wat is te verstaan onder *tandprothese*, maar wat onder *volledige* tandprothese moet worden verstaan;

Overwegende dat uit de geschiedenis van de totstandkomnig der desbetreffende wetsbepalingen niet blijkt, dat de begrippen „tandprothese” en „volledige tandprothese”, respectievelijk voorkomend in artikel 7, eerste lid der wet van 24 Juni 1876, zooals dit luidt na de wet van 28 April 1813, Staatsblad no. 167, en in artikel 10, tweede lid, zooals dit luidt na de wet van 29 Juni 1925, Staatsblad no. 282, eene verschillende betekenis hebben, integendeel daaruit eerder het tegenovergestelde valt af te leiden, doch, wat daarvan zij, in elk geval niet is in te zien, dat onder „volledige” tandprothese iets zoude vallen, dat geheel buiten het begrip tandprothese valt, immers buiten een *voorgenomen prothese* staat;

Overwegende dat namens requirant ten slotte nog is betoogd, dat, volgens de in het bestreden vonnis neergelegde opvatting, de zeer zonderlinge toestand zoude bestaan, dat de tandtechnicus wel eene kies of een tand zoude mogen trekken, wanneer dit geschiedt om den mond van de patiënten voor het plaatsen van kunststanden of een kunstgebit geschikt te maken, doch dat hij volkomen dezelfde verrichting niet zoude mogen doen, wanneer dat trekken op zichzelf staat, en niet is aan te nemen, dat de wet, die zich de regeling van de bevoegdheden van bedoelde tandtechnici heeft aangetrokken, een dergelijken zonderlingen toestand zoude willen;

Overwegende dat voorschreven toestand uit een oogpunt van zorg voor de volksgezondheid zeker minder verklaarbaar is, doch dan ook moet worden bedacht, dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van de verschillende wetten, in deze aangelegenheid gemaakt, zeer duidelijk blijkt, dat hier — uitteraard binnen de grenzen der volksgezondheid — zwaar heeft gewogen de broodwinning van een groep personen, welke lange jaren ongestoord zich met de uitoefening der tandprothese had beziggehouden, hoewel zij onbevoegd de tandheekunde, te weten een onderdeel daarvan, had uitgeoefend; dat derhalve, uit dit laatste oogpunt be-

schouwd, het niet zoo vreemd is, dat bepaalde verrichtingen, bijvoorbeeld het op zich zelf staande trekken van een tand of kies, behoorende tot de uitoefening der tandheelkunst, aan de bevoegdheid der zoogenaamde tandtechnici zijn onttrokken, ook al is het doen dier verrichtingen hun, uit voorschreven motief, in een ander verband toegestaan;

Overwegende dat derhalve geen der middelen tot cassatie kan leiden;

Verwerpt het beroep. —

Gewezen te 's-Gravenhage bij de Heeren Visser, Vice-President, Taverne, Schepel, Kirberger en Donner, Raden, in bijzijn van den Griffier Suyling, die dit arrest hebben onderteekend en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter openbare terechtzitting van den tweeden Maart 1900 Zes en Dertig, in tegenwoordigheid van de genoemde Heeren, alsmede van den Advocaat-Generaal Van Lier, met uitzondering van den Raadsheer Schepel, die verhinderd was geworden bij de uitspraak tegenwoordig te zijn en dit arrest te onderteekenen.

(get.) L. E. Visser. — B. M. Taverne. —
G. Kirberger. — J. Donner. — J. Suyling. s.